

Sygn. akt IV CSK 306/17

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa W.Z.
przeciwko A.C.M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 grudnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w L.
z dnia 17 listopada 2016 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód W.Z. w skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 17 listopada 2016 r., opartej na podstawie naruszenia prawa materialnego - art. 5 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jej oczywistą zasadnością, wynikającą z wadliwego zastosowania tego przepisu.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga jest oczywiście uzasadniona. Rozstrzygnięcie Sądu

Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy powołane przez stronę okoliczności stanowią przyczyny kasacyjne wymienione w tym przepisie.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), skarżący powinien przedstawić stosowną argumentację prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia wskazanych w skardze przepisów (przepisu) prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.); uzasadnienie tej przesłanki powinno koncentrować się na wykazaniu tak rozumianej „oczywistości” zasadności skargi. Jednocześnie, uzasadnienie wniosku nie może sprowadzać się do powtórzenia, choćby w zmodyfikowanej formie, uzasadnienia podstaw skargi, ani być sformułowane w sposób, który wymagałby oceny ich zasadności.

Uzasadnienie wniosku powoda warunkom tym nie odpowiada, sprowadzając się do powtórzenia jedyne go zarzutu skargi oraz jego uzasadnienia, tylko odmiennie zredagowanego. Ze względu na charakter przedstawionej argumentacji ocena wniosku nie byłaby możliwa bez szczegółowego zbadania sprawy i jednoczesnej analizy podstawy kasacyjnej, co na obecnym etapie postępowania było niedopuszczalne.

Powód pominął konieczną przy powołaniu się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. argumentację prawną, przekonującą o „oczywistej” zasadności wniesionego środka zaskarżenia, nie biorąc pod uwagę, że nie jest rolą Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym weryfikowanie prawidłowości podstawy faktycznej i prawnej prawomocnych orzeczeń sądowych.

Uszło także uwagi skarżącego, że przy stosowaniu art. 5 k.c. sądy meriti mają znaczny margines swobody, a ponadto w przypadku stosowania tego przepisu każdorazowo decydujące znaczenie mają konkretne okoliczności sprawy, poddane zindywidualizowanej ocenie (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 1994 r., II CRN 127/94 niepubl., z dnia 2 października 2015 r., II CSK 757/14, niepubl., i z dnia 9 sierpnia 2016 r., II CSK 719/15, OSNC 2017,

nr 5, poz. 60). Powód w swoich wywodach natury ogólnej całkowicie przemilczał te okoliczności faktyczne, które miały zasadniczy wpływ na zastosowanie przez Sąd odwoławczy przepisu art. 5 k.c.

Należy dodać, że wbrew wywodom skarżącego, koncentrującego się w uzasadnieniu skargi oraz w uzasadnieniu wniosku, na wykazaniu naruszenia przez Sąd odwoławczy art. 5 k.c., przepis ten stanowił podstawę rozstrzygnięcia jedynie co do mniejszej części dochodzonego przez skarżącego roszczenia. W pozostałym zakresie roszczenie - zdaniem Sądu Okręgowego - nie miało podstaw w związku z wykazaniem przez pozwaną większości poczynionych w imieniu powoda wydatków; ze względu na brak stosownej podstawy kasacyjnej rozstrzygnięcie w tym zakresie pozostało niezakwestionowane.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcie skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

jw